

Proloog

In het jaar van onze Heer 2019 stikte de tweeëndertigjarige Eva Mercy bijna in een stukje kauwgom. Ze had liggen masturberen toen de kauwgom in haar keel bleef steken, waardoor ze geen lucht meer kreeg. Terwijl ze langzaam het bewustzijn verloor verbeelde ze zich dat haar dochter, Audre, haar rondspartelend in een kerstpyjama aantrof met in haar handen een tube aardbeien-glijmiddel en een dildo genaamd de Quarterback (die met een veel hogere frequentie – een stik-in-je-kauwgomfrequentie – vibreerde dan in de advertentie stond). De kop van het overlijdensbericht zou ‘Dood door dildo’ zijn. Wat een nalatenschap aan haar verweesde kind van twaalf.

Maar Eva ging niet dood. Ze hoestte de kauwgom er uiteindelijk uit. Geschrokken legde ze de Quarterback onder in een la vol T-shirts van hiphopconcerten. Ze deed haar oude camee-ring om haar vinger en liep de gang door om Audre te wekken voor het verjaardagsfeestje van haar bff in de Hamptons. Ze had nu geen tijd om stil te blijven staan bij de confrontatie met haar sterfelijkheid.

Hoewel ze best kon toegeven dat ze een verdraaid goede moeder en een bekwaam schrijfster was lag Eva’s ware talent in het wegduwen van rare onzin om verder te gaan met haar leven. Dat deed ze deze keer iets te goed, waardoor ze miste wat zonneklaar was.

Toen Eva Mercy nog klein was had haar moeder verteld dat Creoolse vrouwen tekenen zien. Dat was toen Eva alleen nog wist dat ‘Creools’ iets te maken had met Louisiana en Zwarte mensen met een Franse achternaam. Pas toen ze naar de middelbare school ging besepte ze dat haar moeder – wat was het juiste woord? –

excentriek was en 'tekenen' construeerde om haar grillen goed te praten. (Mariah Carey heeft een album uitgebracht dat *Charm-bracelet* heet? Laten we het geld voor de huur erdoorheen jagen met zirkoniumbedeltjes van Zales!) Het punt is dat Eva erop was ingesteld om te geloven dat het universum haar berichten stuurde.

Dus ze had kunnen verwachten dat na de kauwgom-affaire een drama volgde dat haar leven zou veranderen. Ze had immers al eens eerder een bijna-doodervaring gehad.

En die keer was ze – net als nu – wakker geworden in een wereld die voor altijd was veranderd.

Zondag

1. Met lange tanden

‘Een toast op onze seksgodin Eva Mercy!’ schreeuwde een vrouw die op een cherubijn leek, en ze hief haar champagneglas. Eva, die nog een schorre keel had van het voorval met de kauwgom de dag ervoor, snoof spottend bij dat ‘seksgodin’.

De veertig vrouwen, die dicht op elkaar aan lange eettafels zaten, juichten luidkeels. Ze waren stomdronken. De boekenclub, een stel luidruchtige witte vrouwen van achter in de vijftig uit de hogere middenklasse, was helemaal vanuit Dayton, Ohio, naar Manhattan gereisd om Eva te huldigen met een brunch. Het was ter gelegenheid van het vijftienjarig bestaan van haar erotische bestsellerserie (nou ja, voormalige bestsellerserie) *Vervloekt*.

Lacey, de voorzitter van de bijeenkomst, zette haar paarse heksenhoed rechtop en richtte zich tot Eva, die aan het hoofd van de tafel zat. ‘Vandaag,’ brulde ze, ‘vieren we de magische dag waarop we hebben kennisgemaakt met Sebastian, onze vampier met de bronskleurige ogen, en zijn ware liefde, de stoere, niet-boze heks Gia!’

Aan de tafels barstte gegil los. Tot Eva’s opluchting was er voor een privézaal gezorgd in het waanzinnig smakeloos ingerichte, aan Times Square gelegen sm-themarestaurant A Place of Yes. En o, wat voor een zaal. Het plafond was bekleed met rood fluweel en de muren waren bedekt met een netwerk van bondagetouwen en rijzweepjes. Gothic kroonkandelaars bungelden gevaarlijk laag boven de zwartgelakte tafels.

Het Pijn-/Pleziermenu was dé grote toeristische attractie. Afhankelijk van je bestelling werd je zachtjes gegeseld door bediening in bondagekleding of deden ze een lapdance of zo. Indien gewenst.

Eva wenste het niet. Maar ze was geen pretbederver en *The Real Housewives* van Dayton hadden een heel eind gereisd. Dit waren haar mensen, de fanatieke fans die ervoor zorgden dat ze rondkwam. Vooral de afgelopen tijd, aangezien de vampierrage (en daarmee de verkoop van haar boeken) was teruggelopen.

Dus koos Eva de ‘Handboeien + Koekjes’ op het menu. Ze mocht gaan zitten op een gothic troon met haar handen geboeid achter de stoel, waarna een verveelde serveerster in een kunstleren korset kaneelkoekjes aan haar voerde.

Het was kwart voor drie ’s middags.

Ze had zich dood moeten schamen. Maar dit wereldje was Eva niet vreemd. Ze schreef nu eenmaal koopjes-bij-de-kassaporno. Terwijl de meeste auteurs lezingen hielden in boekhandels, op universiteiten en bij chique mensen thuis waren Eva’s events, nou ja, ordinairder. Ze had gesigneerd bij seksshops, burlesque-clubs en tantraworkshops. Ze had zelfs boeken verkocht op de afterparty van de Feminists in Adult Film 2008 (de FAFFIES).

Dit hoorde er nu eenmaal bij. Ze glimlachte toegeeflijk terwijl haar lezeressen zwijmelden bij de twee geile, verknipte en eeuwig negentienjarige dwazen die ze had bedacht toen ze zelf een geile, verknipte negentienjarige dwaas was.

Het was nooit Eva’s doel geweest om haar naam synoniem te maken met heksen, vampiers en orgasmes. Als studente creatief schrijven en gevorderde melancholie was ze bij toeval met dit bestaan in aanraking gekomen. Het was in het tweede studiejaar gebeurd, tijdens de kerstvakantie. Ze kon nergens heen. Daarom verschool ze zich in haar studentenkamer en goot haar dagdromen vol horror (waar ze fan van was) en tienergekweldheid in een gewelddadig lustfeest – dat haar kamergenote stiekem opstuurde naar de Nieuwe Fictiewedstrijd van het horrortijdschrift *Jumpscare*. Ze kreeg de eerste prijs en een literair agent. Drie maanden later keerde Eva de universiteit de rug toe met een contract van zes cijfers voor meerdere boeken.

Het was ironisch dat ze met schrijven over sexy seks de kost

verdiende. Eva kon zich de laatste keer niet herinneren dat ze in bed was beland met iemand, ondoed of anderzijds. Tussen het schrijven, rondreizen, alleenstaand moeder zijn van een tornado-tweenager en vechten tegen een chronische ziekte die varieerde van hanteerbaar tot volledig slopend, was ze te uitgeput om een levensechte penis het hof te maken.

Wat prima was. Als Eva iets voelde kriebelen, krabde ze zich in haar boeken. Net zoals een bokser voor een grote wedstrijd aan onthouding deed gebruikte ze haar onbevredigde lustgevoelens om het verhaal van Sebastian en Gia wat extra pit te geven. Het was fictiemunitie.

Maar in het tijdperk van de sociale media wilde niemand zich voorstellen dat zijn of haar favoriete erotica-auteur elke avond om vijf voor half tien apestoned van de pijnstillers lag te kwijlen op de bank. Dus voldeed Eva in het openbaar qua uiterlijk aan de verwachtingen die bij haar rol hoorden. Ze had zo haar eigen tomboy-chique manier om sexy over te komen. Vandaag was dat met een kort grijs T-shirtjurkje, Adidas-sneakers, gouden vintage oorbellen en uitgesmeerde zwarte eyeliner. Met haar karakteristieke sexy secretaressebril en schouderlange krullen kon ze vrijwel iedereen ervan overtuigen dat ze een mannenverslindster was.

Eva kon steengoed doen alsof.

‘...en dank je wel,’ vervolgde Lacey, ‘dat je ons hebt doen geloven in passie, ook al rust er op Gia en Sebastian een oude vloek waardoor ze na een orgasme wakker worden aan tegenovergestelde kanten van de wereld. Je hebt ons een gemeenschap gegeven. Een obsessie. Ik kan niet wachten op *Vervloekt, boek vijftien!*’

Terwijl er om haar heen geapplaudisseerd werd glimlachte Eva stralend en probeerde op te staan. Jammer genoeg was ze vergeten dat ze nog aan de stoel geboeid zat, waardoor ze abrupt terug naar beneden werd getrokken. Iedereen keek met open mond toe hoe Eva op de vloer stortte. Haar meesteres-serveerster kwam twee seconden te laat in actie en maakte haar los van de omgevallen stoel.

‘Jeetje, iets te veel merlot op,’ giechelde Eva toen ze weer over-

eind kwam. Dat was een leugen; om gezondheidsredenen kon ze niet drinken. Na twee slokjes zou ze al op de spoedeisende hulp belanden.

Eva hief haar glas sodawater naar de meute vrolijke, dronken babyboomers. De meeste droegen net als Lacey de karakteristieke paarse heksenhoed van Gia. Enkele hadden een glinsterende S-vormige speld op hun Gerry Weber-blouse zitten. Het was de S van Sebastian en moest de neergekrabbelde handtekening van de vampier voorstellen (\$29,99 bij evamercymercyme.com).

Eva droeg dezelfde S als brandmerk op haar onderarm. Een betreuenswaardige beslissing die jaren geleden op een wazige avond door een wazig meisje was genomen.

‘Ik kan jullie niet genoeg bedanken,’ dweepte ze. ‘Echt, jullie steun houdt de wereld van *Vervloekt* draaiend. Ik hoop dat boek vijftien aan jullie verwachtingen zal voldoen.’

Als ik het ooit ga schrijven, dacht ze. Het manuscript moest over een week ingeleverd worden, maar ze had, verlamd door een schrijversblok, nog nauwelijks vijf hoofdstukken in elkaar geflanst.

Snel veranderde ze van onderwerp. ‘Leest er iemand *Variety*?’

Maar dit was meer een gezelschap voor een blad over lifestyle dan over entertainment, dus nee.

‘We hebben gisteren geweldig nieuws gekregen.’ Eva zette haar glas neer en verstrengelde haar vingers, waarvan de nagels zwartgelakt waren, onder haar kin. ‘Onze wens is in vervulling gegaan. Er is een optie op de filmrechten van *Vervloekt* genomen!’

Er werd gegild. Iemand gooide een heksenhoed de lucht in. Een rood aangelopen blondine haalde snel haar iPhone tevoorschijn en nam Eva’s speech op zodat ze hem later op de fanpagina van *Vervloekt* kon posten. Samen met een aantal fanaccounts op Tumblr en Twitter was Facebook een bijzonder belangrijk platform voor de promotie van Eva’s boeken. Haar lezers deelden er *fan art*, roddelden, schreven obscene fanfictie en discussieerden over de rolbezetting van de film waarover ze al jaren fantaseerden.

‘Ik heb een producer kunnen vinden’ – een Zwarte vrouwelijke

producer, goddank – ‘die ons wereldje echt snapt. Haar laatste werk was een door het Sundance Institute ondersteunde, stomende korte film over een makelaar die een weerwolf versiert! We voeren nu sollicitatiegesprekken met regisseurs.’

‘Sebastian in een film? Stel je voor!’ zwijmelde een vrouw met roodgeverfd haar. ‘We hebben gewoon een Zwarte acteur nodig met bronskleurige ogen. Eentje die goed kan bijten.’

‘Eva, hoe kan ik mijn man vragen me te bijten?’ dreinde een Meryl Streep-lookalike. Dat had je nou altijd, de sekspraatjes.

‘Opgewonden raken door bijten bestaat echt, weet je. Het heet odaxelagnie,’ onthulde Eva. ‘Zeg gewoon dat je het wil. Fluister het in zijn oor.’

‘Odaxelagnie me,’ brabbelde Meryl.

‘Pakkend,’ zei Eva met een knipoogje.

‘Ik kan niet wachten om Gia op een groot scherm te zien,’ zei een brunette met een hese stem. ‘Ze is zo’n moedige strijdster. Sebastian zou eigenlijk de griezelige van de twee moeten zijn, maar zij heeft legers vampierjagers gedood om hem te beschermen.’

‘Ja toch? De passie van tienermeisjes zou naties kunnen aandrijven.’ Met een schittering in haar ogen begon Eva aan een vurige minimonoloog die ze een eeuwigheid geleden al had geperfectioneerd. Dit gedeelte was nog steeds leuk. ‘Er wordt ons geleerd dat mannen een en al dierlijke impulsen en id zijn. Maar meisjes hebben dat eerder.’

‘En dan stampet de maatschappij het eruit,’ zei de brunette.

‘Word,’ bevestigde Eva. Ze wist dat de pijn er nu aan zat te komen. Voor een aanval viel haar masker altijd af en kwam het Zwarte tevoorschijn. ‘Kijk eens naar de geschiedenis,’ ging ze door terwijl ze over haar slaap wreef. ‘Roxanne Shanté rapte op haar veertiende beter dan volwassen mannen. Serena won op haar zeventiende de US Open. Mary Shelley schreef *Frankenstein* op haar achttiende. Josephine Baker veroverde Parijs op haar negentiende. Zelda Fitzgeralds dagboek van de middelbare school was zo vurig dat haar aanstaande man hele passages pikte voor

The Great Gatsby. De achttiende-eeuwse dichteres Phillis Wheatley publiceerde haar eerste werk op haar veertiende, als tot slaaf gemaakte. Jeanne d'Arc. Greta Thunberg. Tienermeisjes zetten verdomme de wereld op zijn kop.'

Er was een gespannen stilte over de groep gekomen. Maar Eva was aan het instorten. Het gebons in haar slapen werd met de miliseconde heftiger. Haar aandoening werd getriggerd door suiker en ze had daarnet al die koekjes moeten eten. Ze wist beter, maar haar handen waren geboeid geweest.

Afwezig liet Eva het elastiekje dat ze altijd rond haar rechterpols droeg tegen haar huid schieten. De pijn leidde af. Een oud trucje.

'Weet je nog toen Kate Winslet ontsnapte van de Titanic?' vroeg de brunette. 'En er weer op sprong om bij Leo te zijn? Dat is de passie van een tienermeisje.'

'Ik zou zoiets nu nog doen om bij Leo te komen,' gaf Lacey toe, 'en ik ben eenenveertig.' Ze was vijfenvijftig.

'Net als Gia,' zei een kleine vrouw met een nepknotje ademloos. 'In elk boek vecht ze zich terug naar Sebastian, hoewel ze weet dat ze elkaar na de seks weer verliezen door de vloek.'

'Het is een metafoor,' zei Eva, die wazig begon te zien. 'Het maakt niet uit hoe gevaarlijk de reis is, voor ware soulmates is het nooit voorbij. Wie wil er nou niet een band die nooit verbroken kan worden, ondanks afstand, tijd en vloeken?'

Zij niet. De gedachte aan gevaarlijke liefde maakte haar miselijk.

'Bekentenisje,' fluisterde een rood aangelopen blondine met haar vierde glas rosé. 'Mijn zoon speelt basketbal bij de Ohio State en ik word altijd zo geil tijdens wedstrijden. In mijn ogen zijn al die mooie Zwarte spelers Sebastian.'

Sprakeloos sloeg Eva haar sodawater achterover.

Dit wordt mijn nalatenschap, dacht ze. Ik heb vrienden die protestbijeenkomsten organiseren en Pulitzerprijzen winnen met essays in *The New Yorker* over ras in Amerika. Mijn eigen dochter is zo strijdlustig dat ze een agent heeft gesmeekt om haar

te arresteren bij een protestmars van haar school naar Midtown Manhattan. Maar mijn bijdrage aan deze moeilijke tijden is witte vrouwen op leeftijd aanmoedigen tot het hyperseksualiseren van jonge Zwarte sporters die alleen maar met rust gelaten willen worden zodat ze de NBA kunnen bereiken.

Toen barstte er een donderend gehamer los in Eva's hoofd. Ze greep met trillende vingers de rand van haar stoel en zette zich schrap bij elke dreun. De wereld werd wazig. Gelaatstrekken smolten van gezichten af als bij de klokken van Dalí; haar maag keerde zich om door al de wedijverende parfums in de zaal, en toen begon de hamer nog harder en sneller tegen haar gezicht te slaan, erop uit om haar te verminken, en kwamen alle geluiden genadeloos hard binnen: de airconditioning, gekletter van bestek en, lieve god, haalde er iemand een snoepje uit een papiertje in Connecticut?

Ze verhevigden altijd zo snel, de meedogenloos zware migraineaanvallen die haar sinds haar jeugd hadden gekweld en de hoogst onderscheiden specialisten aan de oostkust hadden verbijsterd.

Eva's oogleden begonnen te hangen. Ze trok als in een goed ingestudeerd toneelstukje haar wenkbrauwen op om er alert uit te zien en glimlachte oogverblindend naar haar publiek. Toen ze naar die ordinaire tantes keek voelde ze de lichte afgunst die ze altijd voelde in een groep. Zij waren normaal. Zij konden allerlei dingen doen.

Doodgewone dingen. Zoals in een zwembad duiken. Langer dan twintig minuten een gesprek met iemand voeren. Geurkaarsen branden. Een beetje zat worden. Een rit in de metro overleven als een meerrijdende saxofonist negen haltes lang 'Ain't Nobody' stond te blazen. Van seks genieten in ambitieuze standjes. Te hartelijk lachen. Te heftig huilen. Te diep ademen. Te snel lopen.

Leven, dus. Ze durfde te wedden dat deze vrouwen het meeste van dat lijstje konden doen zonder dat ze door een boze god gestraft werden met ondraaglijke pijn. Hoe voelde dat, de luxe om geen pijn te hebben?

Ik ben een buitenaards wezen, dacht Eva. Ze had altijd het gevoel gehad dat ze maar deed alsof ze mens was, en dat had ze geaccepteerd. Maar ze zou er altijd over blijven fantaseren hoe het was om niet ziek te zijn.

‘Eh... neem me niet kwalijk,’ kreeg Eva eruit. ‘M-moet even mijn dochter bellen.’

Rustig pakte ze haar draagtas, en toen vloog ze door de roodfluwelen deur van de privézaal. Terwijl ze heen en weer zigzagde tussen de tafels van theatergangers uit de buitenwijken die de musical *Hamilton* bejubelden, ontdekte ze de damestoiletten achter de plek waar de hostess zat. Ze haastte zich ernaartoe, stormde een invalidentoilet met een wastafeltje in en gaf over in het toilet.

Daarna stond Eva enkele momenten diep door de pijn heen te ademen, zoals ze geleerd had van haar team neurologen, acupuncturisten en Aziatische genezers. En gaf weer over.

Wankelend greep ze de rand van het wastafeltje om in evenwicht te blijven. Haar eyeliner zag er niet meer uit. Dat was de reden waarom ze hem altijd uitsmeerde. Ze wist nooit wanneer er een aanval aankwam, maar met make-up à la Rihanna om drie uur ’s nachts kon ze doen alsof het met opzet was.

Eva haalde het doosje wegwerpinjectiespuiten met pijnstillers uit haar tas. Ze rukte haar jurk omhoog, ontblootte haar door littekens ontsierde dij, stak er een naald in en gooide hem daarna in de afvalbak. Voor alle zekerheid pakte ze een metalen pepermuntdoosje en koos een gummibeertje met medicinale marihuana (voorgeschreven door – jazeker – de beste pijnspecialist van New York City). Ze beet er een oor af. Wat kan het me ook schelen, dacht ze, en ze gooide het hele ding in haar mond. Dat zou tot vanavond de ergste pijn wegnemen zodat ze door het naschoolse moeder-dochterritueel heen kwam en daarna pas instortte.

Voorzichtig leunde Eva tegen de betegelde muur. Haar oogleden zakten dicht.

Ziek zijn was niet sexy. En haar handicap was onzichtbaar; ze miste geen arm of been en zat niet van top tot teen in het gips.